

Arrest

**nr. 55 227 van 28 januari 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 september 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. TUCI, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 augustus 2010 dient verzoekster een asielaanvraag in.

Uit de Europese Vision Databank blijkt dat aan verzoekster op 12 augustus 2010 een visum voor kort verblijf werd afgegeven door de Duitse autoriteiten te Armenië. Het visum was geldig van 23 augustus 2010 tot 5 september 2010.

Op 23 september 2010 richten de Belgische autoriteiten een overnameverzoek aan de Duitse autoriteiten in toepassing van artikel 9, lid 2 of lid 3 van de Europese Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat

verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort de Dublin-II-Verordening).

Op 27 september 2010 aanvaardden de Duitse autoriteiten het overnameverzoek betreffende verzoekster en haar minderjarig kind.

Op 29 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), ter kennis gebracht aan verzoekster op 29 september 2010. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de persoon die verklaart te heten A.H.
geboren te (...)
van nationaliteit te zijn: Armenië (Rep.)
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene heeft op 30/08/2010 een asielaanvraag ingediend in België. Betrokkene verklaarde een dag eerder in België te zijn aangekomen. Zij verklaarde eveneens de Armeense nationaliteit te hebben en geboren te zijn te A. op 26/02/1979.

Betrokkene verklaarde tijdens haar verhoor op de dienst Vreemdelingenzaken van 10/09/2010 dat ze op 20/08/2010 uit Jerevan, Armenië is vertrokken en met transit te Kiev, Oekraïne naar België is gereisd per vliegtuig. Betrokkene verklaart dat ze legaal naar België reisde, maar dat haar paspoort werd ingehouden door de mensen die haar naar België begeleidden. Betrokkene vermoedt wel dat er een visum in haar paspoort stond, aangezien ze legaal reisde, maar ze verklaart wel dat ze nooit zelf naar een ambassade ging. Een consultatie in de Europese Visie databank toont aan dat aan betrokkene op 12/08/2010 een visum type C (D040291338 geldig van 23/08/2010 tot 05/09/2010) werd afgegeven door de Duitse autoriteiten te Armenië.

Op basis van bovenstaande informatie werd op 23/09/2010 een overnameverzoek aan de Duitse autoriteiten verstuurd. De Duitse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 27/09/2010 weten dat het verzoek tot overname wordt ingewilligd op basis van art. 9.2 van de Dublin Verordening van 18 februari 2003 voor betrokkene en minderjarige dochter. Duitsland is partij bij het EVRM en heeft de Conventie van Genève van 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. Verder moet worden vastgesteld dat Duitsland aan betrokkene de mogelijkheid zal geven om een asielaanvraag in te dienen. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Een terugkeer naar Duitsland kan, indien betrokkene dat wenst, door onze diensten worden georganiseerd. De Duitse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene wenst gebruik te maken van deze mogelijkheid) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Betrokkene verklaart dat ze naar België wilde komen omdat in België de mensenrechten worden gerespecteerd. Betrokkene verklaart ook nog dat ze niet op de hoogte was van het feit dat ze met een visum afgegeven door de Duitse autoriteiten reisde, en dat zij dacht dat ze met een Belgisch visum reisde. Echter Duitsland blijkt de verantwoordelijke lidstaat te zijn daar betrokkene wel degelijk reisde met een visum afgegeven door de Duitse autoriteiten. Zoals eerder vermeld is Duitsland partij bij het EVRM en heeft Duitsland de Conventie van Genève van 28/07/1951 ondertekend en neemt Duitsland net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België, noch elders in Europa. Een behandeling van de asielaanvraag in België op basis van art 7 of art 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde. Op 29/09/2010 legt

betrokkene een document voor ivm hospitalisatie van 31/07/2008 tot 16/08/2008. In dit document staat vermeld dat betrokkene goed hersteld is, bijgevolg is dit document niet relevant voor de huidige gezondheidstoestand van betrokkene. Tijdens het interview verklaart betrokkene bovendien dat haar gezondheidstoestand goed is. Betrokkene verklaarde toen evenwel dat haar dochter gedeeltelijk verlamd zou zijn, maar wel kan stappen. Betrokkene legt een medisch document voor betreffende haar dochter. Het betreft een resultaat van een MR-scan van 11/05/2010. Er zijn echter geen aanwijzingen dat ze niet in staat zou zijn om te reizen aangezien ze in augustus 2010 nog de reis van Armenië naar België heeft ondernomen.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Duitse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 9.2 van Verordening (EG) Nr. 343 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk binnen de vijf (5) dagen verlaten. Zij dient zich aan te bieden bij de bevoegde Duitse autoriteiten. (2)”

2. Over de rechtspleging

De Raad zal zich dan ook beperken tot de wettigheidstoetsing van voormelde beslissingen.

Verzoekster vraagt in haar verzoekschrift de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring van “(...) de beslissing van 29.09.2010 tot weigering van erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing werd aan verzoekster betekend op 29.09.2010.” Het verzoekschrift bevat in bijlage het afschrift van een “beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten” betekend op 29 september 2010. Noch uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat aan verzoekster een beslissing tot weigering van erkenning als vluchteling en subsidiaire bescherming is betekend. In de mate het beroep is gericht tot een beslissing waarvan het bestaan niet is aangetoond is het beroep onontvankelijk. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zal zich beperken tot de wettigheidstoetsing van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Verzoekster voert de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht *juncto* de motiveringsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekster en in het bijzonder naar de medische toestand van verzoekster en haar dochter.

Dat men uitgaat van ongefundeerde medische referenties om uitspraken te doen over de gezondheidstoestand van verzoekster en de primordiale hulp dat haar dochtertje nodig heeft bij het vervullen van haar basisbehoeften.

Dat men hier slechts verwijst naar een MR-scan, hospitalisatie en verhoor van verzoekster, zonder verder enige feitelijke noch medische fundering weer te geven.

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

Dat er sprake is van schending van de art. 2 en 3 Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De bestreden beslissing bevat aldus allerminst een voldoende motivering, op zijn minst niet geloofwaardig.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990,31).'

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, RW. 1982-82,36, noot LAMBRECHTS, W.)'

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekster haar aanvraag werd geweigerd zonder dat zij adequaat de kans heeft gekregen om haar medische en familiale toestand toe te lichten. Er werd op onzorgvuldige wijze geconcludeerd dat er sprake is van een prangende medische situatie.

Verzoekster heeft niet op bedrieglijke wijze getracht om Belgisch grondgebied binnen te treden.

Verzoekster heeft dit via de legale weg gedaan, doch werd hier misleid door de begeleiders in het land van herkomst. Verzoekster heeft nooit enig contact gehad met de ambassades en heeft vertrouwen gelegd in de handen van personen die bedrieglijk hebben gehandeld, die zich oorspronkelijk ter goeder trouw voorstelden als rechtmatige begeleiders.

Er dient geval per geval gekeken te worden naar de concrete omstandigheden van de zaak, hetgeen hier niet gebeurd is.

Verzoeksters' dochter lijdt aan zeer ernstige aandoeningen (zie: bijlagen 2). Dit staft verzoekster haar feitenrelaas zonder meer.

Verzoekster en haar dochter nemen dagelijks allerlei medicaties ten einde behandeling van hun aandoeningen.

Verzoekster kaartte haar wankelend medische toestand meerdere malen aan tijdens het verhoor. Er werd hiermede zeer weinig rekening mee gehouden.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990,31).'

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, RW. 1982-82,36, noot LAMBRECHTS, W.)'

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, RW, 1984-85,946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

2. Beroep op artikel 9ter Vreemdelingenwet

Gezien de medische toestand van verzoekster en haar dochtertje, beriep verzoekster zich op artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Er blijkt uit de contactvergadering dd. 09.09.2008 van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (kortweg BCHV) en DVZ, dat wanneer DVZ beslist op grond van de Dublinverordening dat een andere staat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, kan de asielzoeker aan die staat worden overgedragen.

Indien de asielzoeker die wacht op zijn overname ernstig ziek is, kan zij volgens de DVZ een aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter Verblijfwet indienen. Zolang er geen beslissing genomen is over de aanvraag tot machtiging tot verblijf zal geen verwijdering plaats vinden. Indien er een machtiging tot verblijf wordt toegekend zal de asielaanvraag door België behandeld worden.

Dat verzoekster dan ook beroep doet op artikel 9ter Vreemdelingenwet."

3.2 De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering van verblijf wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 9.2 van de Dublin-II-Verordening. België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Duitse autoriteiten toekomt.

Waar verzoekster de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dient opgemerkt te worden dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Verzoekster verwijt verweerder dat hij verwijst naar de ingediende medische stukken en oordeelt over de gezondheidstoestand van verzoekster en haar dochter zonder "*medische fundering*".

De Raad wijst er vooreerst op dat de beslissing werd genomen nadat verzoekster een asielaanvraag heeft ingediend en verweerder heeft vastgesteld dat verzoekster een visum had bekommen van de Duitse autoriteiten te Armenië. Op grond van de toepassing van de bepalingen van de Dublin-II-Verordening is Duitsland bevoegd om de asielaanvraag van verzoekster te onderzoeken en beoordelen. Op 23 september 2010 stemden de Duitse autoriteiten in met het overname verzoek. Verweerder merkt terecht op in de nota met opmerkingen dat de keuze tot de behandeling van een asielaanvraag door een welbepaalde lidstaat van de EU niet aan de asielzoeker toekomt.

Waar verzoekster verwijst naar de door haar ingediende medische stukken wordt in de bestreden beslissing hierover het volgende gemotiveerd: "*Op 29/09/2010 legt betrokkene een document voor ivm hospitalisatie van 31/07/2008 tot 16/08/2008. In dit document staat vermeld dat betrokkene goed hersteld is, bijgevolg is dit document niet relevant voor de huidige gezondheidstoestand van betrokkene. Tijdens het interview verklaart betrokkene bovendien dat haar gezondheidstoestand goed is. Betrokkene verklaarde toen evenwel dat haar dochter gedeeltelijk verlamd zou zijn, maar wel kan stappen. Betrokkene legt een medisch document voor betreffende haar dochter. Het betreft een resultaat van een MR-scan van 11/05/2010. Er zijn echter geen aanwijzingen dat ze niet in staat zou zijn om te reizen aangezien ze in augustus 2010 nog de reis van Armenië naar België heeft ondernomen.*"

De Raad merkt op dat verweerder in de beslissing vooreerst vaststelt dat het de Duitse autoriteiten toekomt om verzoeksters asielaanvraag te behandelen. Waar verzoekster medische elementen aanhaalt, onderzoekt verweerder deze elementen met het oog op de reis die verzoekster en haar dochter dienen te maken naar Duitsland. Bovendien wordt opgemerkt dat verweerder bij het nemen van de beslissing slechts rekening kan houden met elementen waarvan hij kennis heeft op dat ogenblik. In de beslissing wordt verwezen naar het document in verband met de hospitalisatie van 31 juli 2008 tot 16 augustus 2008, naar de verklaring afgelegd door verzoekster op 10 september 2010 en een MR-scan met betrekking tot haar dochter. Verweerder oordeelt, rekening houdende met deze elementen en het

feit dat verzoekster in augustus 2010 van Armenië naar België is gereisd, dat er geen elementen aanwezig zijn in het dossier die aantonen dat verzoekster en haar dochter niet in staat zijn te reizen naar Duitsland.

Waar verzoekster stelt “*dat men hier slechts verwijst naar een MR-scan, hospitalisatie en verhoor van verzoekster, zonder verder enige feitelijke noch medische fundering weer te geven*”, kan verzoekster aldus niet worden gevolgd. Verweerder heeft niet over de gezondheidstoestand van verzoekster en haar dochter geoordeeld doch heeft, rekening houdende met de medische elementen en andere elementen waarover hij kennis had, geoordeeld over de mogelijkheid voor verzoekster en haar dochter om verder te reizen naar Duitsland aangezien de Duitse autoriteiten in eerste instantie bevoegd zijn om haar asielaanvraag te behandelen. Dit wordt niet betwist door verzoekster en evenmin weerlegd. Verzoekster maakt met haar betoog niet aannemelijk dat voormelde motivering niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen.

Waar verzoekster stelt dat zij niet de kans heeft gekregen om haar medische en familiale toestand toe te lichten, kan verzoekster evenmin worden gevolgd. Tijdens het interview van 10 september 2010 werd aan verzoekster uitdrukkelijk gevraagd hoe haar gezondheidstoestand is en die van haar dochter. Verzoekster had tevens de mogelijkheid om te allen tijde bijkomende (medische) stukken in te dienen, hetgeen zij ook heeft gedaan. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat er rekening is gehouden met verzoeksters verklaring en ingediende stukken.

Verzoekster stelt dat zij niet op bedrieglijke wijze heeft getracht om het Belgische grondgebied binnen te treden. Zij werd misleid door de begeleiders in het land van herkomst. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt niet dat aan verzoekster een bedrieglijk handelen wordt verweten of dat zij te kwader trouw zou hebben gehandeld. Verweerder stelt vast dat op grond van de Dublin-II-Verordening Duitsland bevoegd is voor de behandeling van de asielaanvraag die verzoekster in België heeft ingediend. In de mate verzoekster doelt op haar wens om haar asielaanvraag door de Belgische autoriteiten te laten onderzoeken, dient de Raad erop te wijzen dat de bepalingen van de Dublin-II-Verordening niet toelaten de asielzoeker te laten kiezen tussen de lidstaten van de E.U. voor de behandeling van de asielaanvraag.

Verzoekster verwijst naar de stukken in bijlage van het verzoekschrift en wijst erop dat haar dochter lijdt aan een zeer ernstige aandoening; dat zij en haar dochter dagelijks medicatie nemen en dat deze medische toestand tijdens het verhoor werd aangekaart. Verzoekster stelt dat hiermee zeer weinig rekening is gehouden.

De Raad verwijst naar de bespreking hierboven en wijst nogmaals op de motivering in de beslissing:

“Op 29/09/2010 legt betrokkene een document voor ivm hospitalisatie van 31/07/2008 tot 16/08/2008. In dit document staat vermeld dat betrokkene goed hersteld is, bijgevolg is dit document niet relevant voor de huidige gezondheidstoestand van betrokkene. Tijdens het interview verklaart betrokkene bovendien dat haar gezondheidstoestand goed is. Betrokkene verklaarde toen evenwel dat haar dochter gedeeltelijk verlamd zou zijn, maar wel kan stappen. Betrokkene legt een medisch document voor betreffende haar dochter. Het betreft een resultaat van een MR-scan van 11/05/2010. Er zijn echter geen aanwijzingen dat ze niet in staat zou zijn om te reizen aangezien ze in augustus 2010 nog de reis van Armenië naar België heeft ondernomen.”

Uit het motief in de beslissing blijkt aldus niet dat verweerder slechts “*zeer weinig*” rekening heeft gehouden met de aandoening van verzoeksters dochter. Verzoekster toont niet aan dat er geen rekening werd gehouden met de voorhanden zijnde feiten en omstandigheden of dat er geen correcte feitenvinding zou zijn gebeurd. Ook thans weerlegt verzoekster niet het motief dat zij en haar dochter in staat zijn om te reizen naar Duitsland, aan de hand van de stukken in bijlage van het verzoekschrift. Het medisch attest van 19 oktober 2010, noch het medisch attest van 26 oktober 2010 maken enig bezwaar tegen het reizen (naar Duitsland). Nergens in de stukken wordt geduïd dat betrokkenen niet mogen worden verwijderd van het grondgebied of niet mogen worden overgenomen door Duitsland voor de behandeling van de asielaanvraag. Waar verzoekster verwijst naar de ‘*ernstige aandoening*’ van haar dochter volstaat dit niet om de motivering te weerleggen, met name dat er geen aanwijzingen zijn dat verzoekster en haar dochter niet kunnen reizen naar Duitsland. Verzoekster maakt met haar betoog op generlei wijze aannemelijk dat voormelde motivering niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van de

staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen.

Verzoekster verwijst naar haar aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Zij wijst erop dat er nog geen beslissing is genomen met betrekking tot die aanvraag en dat zij bijgevolg niet mag verwijderd worden van het grondgebied.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster verwijst in bijlage van het verzoekschrift naar de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen. De Raad stelt vast dat de aanvraag met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet is opgesteld op 24 oktober 2010. Verzoekster kan verweerder niet verwijten geen rekening te hebben gehouden met de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen aangezien verweerder er geen kennis van had op 29 september 2010, datum waarop de bestreden beslissing is genomen. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de bespreking hierboven blijkt dat de administratie zich bij het nemen van de bestreden beslissing heeft gebaseerd op alle aangehaalde medische argumenten tijdens het Dublin-interview, alsook op de medische stukken die door verzoekster 'tijdig' zijn ingediend en derhalve zorgvuldig te werk is gegaan. Aldus werd het zorgvuldigheidsbeginsel niet geschonden. Met het betoog dat zij niet mag verwijderd worden van het grondgebied zolang er geen beslissing is genomen met betrekking tot de aanvraag 9ter van de Vreemdelingenwet, weerlegt verzoekster niet het motief in de beslissing dat er geen aanwijzingen zijn waaruit blijkt dat zij en haar dochter niet in staat zijn te reizen naar Duitsland. Ten overvloede wijst de Raad er overigens op dat in de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet met geen woord wordt gerept over een eventuele onmogelijkheid om te reizen naar Duitsland. In de aanvraag wordt de nadruk gelegd op het land van herkomst, met name Armenië. Uit de bestreden beslissing blijkt echter niet dat verzoekster dient terug te keren naar Armenië. Het feit dat de Duitse autoriteiten bevoegd zijn voor de behandeling van de asielaanvraag wordt niet betwist door verzoekster.

Het feit dat verzoekster het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door verzoekster aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen en dat de motiveringsplicht of de zorgvuldigheidsplicht zouden zijn geschonden.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN